

Recensie: Harry Potter and the Cursed Child ★★★★****

Palace Theatre Londen
zondag 26 mei 2019

foto © Manuel Harlan

Recensie:

Een recensie schrijven over Harry Potter and the Cursed Child waarbij expliciet gevraagd wordt met #keepthesecrets op het ticket om geen spoilers wereldkundig te maken, is geen makkelijke taak voor een cultuurcriticus. We zijn dus gedoemd om te mislukken maar ondernemen toch een moedige poging om hierin meesterlijk te falen. Spoileralert dus bij deze. In deze voorstelling zijn we 19 jaar later na het zevende jaar uit de Harry Potterreeks. We maken dus een tijdsprong mee, maar ook enkele tijdsprongen in het verleden via de tijdverdrijver. Daar bestaan kennelijk twee stuks van. Een die de tijdreiziger maar 5 minuten in het verleden laat zijn, een prototype dus. En een waar geen limiet op staat voor het echte werk. Net zoals bij Avengers Endgame kan je niet ongestraft in de tijd reizen om de klok terug te draaien, leren we.

Harry Potter (Jamie Ballard) is nu 37 en heeft met Ginny (Susie Trayling) 3 kinderen: James Sirius Potter, Albus Severus Potter (Dominic Short) en Lily Loena Potter. Hermelien Griffel en Ron Wemel (Thomas Aldridge) hebben dan weer een dochter: Roos (Rayxia Ojo). En Astoria en Draco Malfoy (James Howard) hebben een zoon: Scorpius Malfoy. Die laatste schiet goed op met Albus Severus Potter wanneer ze allebei naar Zweinstein gaan. Scorpius voelt iets voor Roos. Aan liefde en humor (o.a. dankzij Rons uitspraken en die van Scorpius zoals in: 'It's time that time-turning became a thing of the past.') overigens geen gebrek in deze voorstelling, al staat natuurlijk het avontuur centraal wanneer Albus en Scorpius met de tijdverdrijver in de tijd gaan reizen om ervoor te zorgen dat Carlo Krummholzer niet sterft. Maar de zaken lopen grondig mis. Door twee keer in de tijd te reizen zal onder andere Roos niet geboren worden omdat Hermelien en Ron niet trouwen. En bij de tweede keer dat Scorpius in de tijd reist, verliest hij zijn vriend. Harry Potter zou dan namelijk gestorven zijn nog voor ie aan kinderen toe was.

J.K. Rowling, Jack Thorne en John Tiffany tekenden voor het verhaal. Het stuk zelf is van Thorne, die recent ook een prachtige nieuwe versie van A Christmas Carol in the Old Vic voor zijn rekening nam. Hoewel er beroep gedaan werd op andere creatives voor beide producties, ademen ze wel eenzelfde sfeer uit. Denken we maar aan de kandelaars/kaarsen die op en neer gaan. Terwijl Harry Potter and the Cursed Child met de lichtjes in de pompoenen verwijst naar Halloween, is het bij A Christmas Carol kerst die centraal staat. Beide voorstellingen halen ook even sneeuw boven én er komen geesten in voor. Maar het moet gezegd dat Harry Potter and the Cursed Child op vlak van special effects absoluut de moeite is terwijl A Christmas Carol schittert in zijn minimal aanpak. Zweven en vliegen over het podium, een verdwijnen-act, transformatie-act, een waterbassin, vlammen, koud vuur, vuurwerk, straffe belichting en schaduwspel, blacklight die verborgen boodschappen tevoorschijn tovert, spannende visuele elementen, het zit allemaal in het erg knappe Harry Potter and the Cursed Child dat onder andere 9 Olivier Awards en 6 Tony Awards in de wacht sleepte.

Madeleine Walker mag als Delphi Villein, de dochter van heer Voldemort (David Annen) overigens de strafste stunts (vliegen en zweven) en special effects voor haar rekening nemen. Dat Delphi de dochter van Voldemort is, komen we te weten op het einde van het derde bedrijf wat een plot twist van formaat is en je meteen zin geeft om het volgende bedrijf te kunnen zien. Wie Hermelien Griffel zegt, denkt meteen

ook aan Emma Watson. In de theaterversie wordt Hermelien neergezet door Michelle Gayle, een zwarte actrice. Jonathan Case speelt Scorpius Malfoy en zet daarvoor een geblondeerde pruik op. De manier waarop ie de rol neerzet, voelt ons iets te veel alsof ie auditeert voor Everybody's talking about Jamie. En nu we toch de zaken overlopen die beter kunnen: het einde is ons echt te moraliserend. Harry Potter and the Cursed Child had een sterker einde kunnen kennen op het moment dat Hagrid Harry als baby komt redden wanneer Voldemort zijn ouders heeft vermoord. Laat daarop een black out volgen en start dan met buigen, adviseren we. Dat het stuk, dat over het algemeen een goeie spanningsboog kent en dankzij het draaiend podiumelement voldoende dynamisch overkomt, daarna nog even verder gaat, voelt redelijk overbodig aan. Niet alle scèneovergangen/podiumwissels gebeuren trouwens even vlot. Maar laat dat vooral detailkritiek wezen. Volgend jaar zullen er 6 producties tegelijkertijd lopen van deze voorstelling die fel gesmaakt wordt door de Harry Potterfans die nog steeds met velen zijn. De fanbase kan dan ook rekenen op de belangstelling van steeds nieuwe generaties.

< Bert Hertogs >

Harry Potter and the Cursed Child speelt op dit moment in New York, Melbourne en Londen. Hamburg (2020), San Francisco (najaar 2019) en Toronto (2020) volgen.

A Christmas Carol wordt in the Old Vic in Londen hernomen van 23 november 2019 t.e.m. 18 januari 2020.